

SABIN BELU (1919-2009)

Institutul de Istorie „George Barițiu” și Filiala Academiei Române din Cluj-Napoca au pierdut, în ianuarie 2009, pe unul dintre cei mai vechi, mai competenți și mai devotați colaboratori.

După studiile universitare la Cluj și Sibiu, după anii de grele încercări pe care tinerii din generația sa au trebuit să le înfrunte în războiul din 1941-1945, Sabin Belu a debutat în activitatea de cercetare istorică la Arhivele Statului din Cluj, iar din 1949 a devenit membru al Institutului de Istorie, în cadrul căruia a rămas până la pensionarea sa, în 1984.

A manifestat preocupări pentru istoria socială – urbană și rurală – și pentru cea economică. S-a oprit mai mult asupra zonei Munților Apuseni și celei a Brașovului. A fost un colaborator asiduu al mării colecții *Documenta Romaniae Historica*, pentru documentele dintre 1351-1365, și a publicat, în colaborare cu un alt neuitat coleg, o lucrare pe care o putem numi de referință în producția istoriografică de la noi, despre marile descoperiri geografice.

Ne-a rămas însă în amintire mai ales în calitate de secretar al Institutului de Istorie. Fiindcă în această ipostază a fost mai mult decât ceea ce arăta simpla denumire a funcției. A fost omul datorită priceperii și atenției căruia Institutul de Istorie din Cluj și-a consemnat și etalat realizările, în rapoarte a căror sistematizare și acuratețe contribuiau, pe lângă cercetările propriu-zise, la consolidarea cunoașterii și a prestigiului acestuia.

Sabin Belu a fost un prieten și un sprijinitor al tuturor, mereu generos în a ajuta pe oricine, cu o vorbă bine gândită sau chiar în plan material.

A apărat cu hotărâre instituția împotriva oricăror insinuări sau ingerințe care veneau din afară.

A avut o calitate pe care, poate, nu toți o știau, însă cei ce l-au cunoscut mai îndeaproape i-au prețuit-o: a fost sensibil, cult, nu în sensul ostentativ unei întinse informații – pe care, de altfel, o deținea – ci în acela al omului de gust, care se delecta cu frumusețea și adâncimea unor idei, mai cu seamă ale celor de spirit, din istoriografie, din literatură, din eseistică.

Și-a păstrat interesul pentru institut și pentru colaboratorii care, din nefericire însă, deveneau mai rari, până înainte de a intra în cel de al zecelea deceniu de viață.

Un coleg deopotrivă de valoros și de util, exemplar prin statornicia atașamentului față de Institutul de Istorie „George Barițiu”.

Cu sufletul cernit, colaboratorii îi păstrează o amintire de neșters.

Camil Mureșanu